

Wanneer Roxy's dochter Britt betrokken raakt bij een dodelijke
steekpartij op school, slaan moeder en dochter op de vlucht.

Marelle Boersma

THUISFRONT

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

‘Wedden dat deze vracht een dubbele bodem heeft?’ Ik draai me van het scherm af en trek een gezicht naar Ruud. ‘Die gasten durven wel, zeg.’

‘Laat me raden: Greenpoint?’

‘Vanmorgen had hij ook al een transport, dus dat er nog een lading tomaten vervoerd moet worden, weet je toch veel eerder?’

Ruud sjokt naar me toe en kijkt mee op mijn scherm. ‘Het ziet er onschuldig uit.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik vertrouw het voor geen cent. Je weet wat er is gebeurd. En niet voor het eerst.’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Maak je niet druk, Roxy.’

Zonder op zijn gelaten opmerking te reageren zorg ik er met een klik op enter voor dat het bedrijf vandaag niet nog een keer in de planning komt. Morgen zijn ze de eerste, met extra controle. Ik weet dat ze bederfelijke waar willen laten vervoeren, maar na de vorige aanvaring heeft ‘bederfelijk’ een dubbele betekenis gekregen.

Ik sluit mijn computer af en kijk naar buiten, waar een zachte miezer de ramen tot matglas omtovert. ‘Ik moet ervandoor.’

‘Zo, neem je een middagje vrij?’

Ik grinnik om zijn flauwe opmerking, die ik al had kunnen bedenken voordat hij hem maakte. ‘De rest van de dag werk ik thuis. Ik moet even langs de garage, mijn auto heeft een beurt nodig.’

‘Beter je auto dan...’

‘Ja, ja, je bent weer grappig vanmiddag.’ Ik zet mijn haar vast in een staart, graai mijn spullen bij elkaar en stop alles in mijn rugzak.

‘Zal ik die laatste vracht nog even inplannen?’

‘Niet nodig, dat doe ik later wel.’

Ruud strijkt zijn grijze krullen van zijn voorhoofd en duwt zijn bril omhoog. Hij was al werkzaam bij het transportbedrijf toen ik solliciteerde. Een solide kracht, maar de pit is eruit. Hij doet wat er gevraagd wordt, maar hij zal nooit kritische vragen stellen over een lading.

‘Doe de groetjes aan Britt. Zeventien toch?’

‘Bijna volwassen.’ Als ik het zeg, knijpt mijn maag samen. Het idee dat mijn dochter niet meer thuis zou wonen, wil ik nog even niet toelaten. De laatste tijd lijkt iets haar dwars te zitten en nu ik me daarvan bewust ben, vraag ik me af hoe lang dat al is. Het afgelopen jaar ben ik te druk geweest, waardoor ze behoorlijk zelfstandig moest zijn. Of moet ik zeggen dat ik haar aan haar lot heb overgelaten? Misschien moet ik vanavond wat extra tijd voor haar reserveren. Een avondje netflixen? Zoiets. Kijken of ik haar aan het praten kan krijgen.

‘Ik kreeg nog een mail van...’ begint Ruud als ik net klaar sta om te vertrekken.

Ik onderbreek hem snel. ‘Stuur maar door, dan kijk ik er straks naar. Nu moet ik echt weg, ik ben al laat. Fijne middag!’

Ruud is een doodgoede vent, maar ook een kampioen in lulpraatjes. De garage wil mijn Ford nog vóór twee uur hebben, dus ik moet opschieten.

Eenmaal in mijn auto bel ik Britt, maar hij springt meteen naar de voicemail.

‘Dan niet,’ mompelt ik. Ik verdenk haar ervan dat ze me weggeklikt heeft.

Ik leun met beide handen op het stuur en de zucht is er ineens. Ik had verwacht dat het werk als planner bij een transportbedrijf een stuk gemakkelijker zou zijn dan mijn vorige baan, maar vooral in mijn hoofd ben ik constant moe, terwijl mijn lijf vastroest. Nu ik er een aantal jaren werk, haal ik met name voldoening uit de interactie met de chauffeurs en minder uit mijn planningscapaciteiten. We hebben veelvuldig contact, want die gasten moeten erop kunnen vertrouwen dat hun vracht oké is. Als planners moeten wij erop letten dat zij, en daarmee het bedrijf, niet in de problemen komen door acties van criminelen. Geld witwassen, drugs verstopten in een vracht, meeliftende illegalen, bizar wat ze allemaal proberen.

Maar niet als het aan mij ligt!

Ik schud mijn hoofd als ik terugdenk aan een paar weken geleden. Die aanvaring met de directeur van Greenpoint is me niet in de koude kleren gaan zitten. Vanaf dat moment nam ik me voor de grote groente- en fruitkwekerij extra te controleren en op hun vrachten altijd een chauffeur te zetten die stevig in zijn werkschoenen staat.

Het is druk op de weg. Gelukkig hoef ik vandaag niet naar de supermarkt, ik heb nog eten in huis. Ik neurie mee met de radio en wacht geduldig tot het stoplicht groen wordt. Eenmaal bij de garage spreek ik kort met de monteur over de geplande werkzaamheden en daarna verwissel ik mijn schoenen voor mijn gympen en jog in een rustig tempo door de buitenwijken van Zoetermeer terug naar huis. De regen is gelukkig gestopt, maar de stoep ligt nog vol plassen. Eind oktober, bijna winter.

‘Ik ben thuis!’ roep ik naar boven zodra ik de deur achter me heb dichtgedaan.

Geen reactie. Dat is normaal. Waarschijnlijk zit Britt weer aan

het scherm gekluisterd terwijl ze als een of ander vreemd digitaal gedrocht in een duistere wereld rondrent. School wordt vast weer verwaarloosd. Maar ook daar wil ik vandaag geen commentaar op geven. Als ik haar nu uit een game trek, is de avond gedoemd te mislukken.

Ik leg mijn rugzak weg en loop de kamer binnen. Op de eettafel ligt een briefje als een onschuldig relikwie. In eerste instantie registreer ik het alleen maar. Pas als de stilte in huis echt tot me doordringt, en ik zelfs geen gamegeluiden van boven hoor komen, eist het als een onwelkome gast zijn aandacht op. Ik pak het op, draai het om en begin te lezen.

Jullie hebben je zin

Dit is toch wat jullie willen?

Dood

Stelletje losers

Terwijl mijn ogen over de weinige regels vliegen, en steeds weer de weg kwijtraken, staat alles om me heen stil. Uiteindelijk haakt mijn blik aan die vier letters in het midden: dood.

De kilte neemt bezit van mijn lichaam. Dood? Waar is Britt?

Met twee treden tegelijk ren ik naar boven, waar normaal gesproken een dreunende achtergrondbeat haar aanwezigheid veraad. Ik ruk haar slaapkamerdeur open, zie de welbekende chaos. 'Britt!' gil ik tegen beter weten in.

Ze is weg.

Mijn gedachten tolleren als een razende rond voordat ik in actie kom. Ik moet haar vinden, voordat ze zichzelf... De rest van de zin draai ik de nek om. Dat doet ze niet. Het is alleen maar een dreigement. Een schreeuw om aandacht.

Gehaast graai ik wat spullen bij elkaar. Kom op, koppie erbij.

Waar kan Britt zijn? Ik moet haar zoeken. Dan bedenk ik dat mijn auto bij de garage staat, dus gris ik mijn motorjack van de kapstok. Pasjes, rijbewijs, telefoon, sleutels. Ik graai zelfs twee bananen mee van de fruitschaal omdat ik weet dat Britt na school altijd honger heeft. Ze is niet dood. Als ik haar straks vind, is dit wat ze nodig heeft: energie.

Dan ren ik de achterdeur uit en snel naar de garage. Ik schiet in mijn pak en mijn laarzen, zet mijn integraalhelm op en mik mijn sportschoenen in de zijkoffer. Dan duw ik mijn motor naar buiten en controleer het benzinepeil. Halfvol. Dat is voldoende.

Even later sjees ik in de richting van de school waar Britt net begonnen is met een mbo-opleiding ICT. Het is maar een kort ritje, toch haal ik alles uit de BMW om er zo snel mogelijk te zijn. Haal een lesauto in, schiet door het oranje licht, moet vol in de remmen voor het volgende stoplicht dat echt op rood staat en geef nerveus gas terwijl ik wacht tot ik door kan rijden.

In die paar minuten zie ik de film steeds opnieuw voor me. Heb ik haar te weinig aandacht gegeven? Iets gemist? Te veel alleen gelaten?

Ik zie haar voor me. De zwart omlinjnde ogen in een steeds bleker wordend gezicht, waar ik die klotegames de schuld van gaf. De afgelopen maanden trok ze zich steeds vaker terug. Ze kwam bijna nooit meer buiten. Had ik het moeten zien aankomen? Ik was te druk met al mijn eigen beslommeringen. Met werk. Daardoor was Britt te vaak alleen thuis.

Ze is anders dan de andere meisjes in haar klas, met haar haren aan één kant opgeschoren, de neuspiercing, vele ooringetjes en te zwart aangezette ogen. Heb ik haar té hard opgevoed? Ik wilde dat ze haar mannetje stond, juist omdat ik zag dat ze snel onzeker is. Ik wist dat ze daardoor een makkelijk doelwit zou zijn voor pesten, wat nog verergerd werd door haar extreme uitstraling.

Groen!

Ik geef gas en scheur verder. Nog twee straten, dan ben ik er.

Met een schok ga ik vol in de remmen, hoor de piepende remmen achter me, stuur meteen naar rechts en negeer de opgestoken middelvinger. Wat ben ik aan het doen? Ze is niet op school! Natuurlijk niet! En als ze daar wel is, is ze veilig.

Waar gaat iemand heen om zelfmoord te plegen? In gedachten ga ik de spoorlijn langs, station Zoetermeer, de A12 die erlangs loopt. Britt is slim, zelfs in dit inktzwarte moment zal ze willen dat ze niet gestoord wordt en dat ze slaagt in haar opzet.

Terwijl de misselijkheid toeneemt, weet ik ineens waar ik moet zijn. Het pad bij de Rotte. Daar kan ze bij het spoor komen en zal ze niet gestoord worden. Bedrijven en de snelweg, meer is er niet. En ze is er eerder geweest, dus ze kent het.

Ik geef gas, voeg me tussen de stroom auto's en bepaal de route. Mijn brein staat op scherp. Focus. Het is maar goed dat ik op de motor ben, dat geeft me de kans om overal tussendoor te schieten, wat me veel sneller maakt.

Op het bedrijventerrein is het rustig. Een enkele vrachtwagen passeer ik alsof het een roadblock is. Dan ben ik eindelijk op het Brede Akkerpad, dat niet meer is dan een hobbelig fietspad. Op het rechte stuk tik ik met gemak de honderdtwintig aan. In de bochten leg ik de motor plat waardoor mijn achterwiel wegglipt op de natte bladeren, maar door snel te manoeuvreren krijg ik hem weer onder controle.

In de verte is de snelweg. Daar loopt de spoorlijn. Ik tuur langs het talud, maar zie niemand. Het is er akelig stil. Geen trein te zien. Ik durf niet toe te laten wat dat kan betekenen. Is het treinverkeer platgelegd?

Nee, ik ben op tijd. Dat moet. Dan kan ik haar tegenhouden. De gashendel draai ik nu helemaal open, waardoor ik maar met

moeite mijn motor op het pad kan houden. De regen klettert op mijn scherm, toch race ik verder. Het idee dat mijn dochter op dit moment staat te wachten tot ze op de rails kan springen laat ik niet toe. Dat het nog erger is, bestaat niet.

Op het pad bij de Rotte is het stil. Geen politie. Geen opstopping. Geen stilstaande trein. Ik zet mijn motor op de standaard en zet mijn helm af. De koele wind veegt door mijn vochtige haren. Dit is een van de weinige plekken waar je bij de rails kunt komen, op veel andere plekken ligt er een smalle sloot langs de treinbaan. Of zit ik verkeerd?

De spoorlijn ligt op een talud, en het hekje is met een soepele sprong overwonnen. Ik ploeg door het hoge gras, duw met mijn handen de brandnetels opzij en sta ineens op de spoorlijn.

Snel scan ik de omgeving. Niemand te zien.

De zinnen van het briefje dreunen door mijn hoofd.

Jullie hebben je zin. Dit is toch wat jullie willen? Dood.

Een klauw grijpt mijn hart en het kost me moeite om mijn concentratie vast te houden. Heb ik het dan zo verkeerd begrepen?

Een zacht gezoem voor me. Het getintel van de elektriciteit is voelbaar op mijn huid. In de verte zie ik een geel gevaarte aankomen. De trein nadert zo snel dat het me rust geeft. Zolang ze rijden is het goed.

Ik schrik als een hard getoeter de stilte doorklieft. Het is zo tegenstrijdig met mijn gedachten dat ik als aan de grond genageld sta. Dan pas besef ik dat ik me midden op de rails bevind. Hij toetert naar mij! In een noodvaart komt het grote gevaarte op me af.

Ik spring opzij en krijg nog een extra duw als de trein luid toeterend langs me heen jaagt. Shit! Snel krabbel ik overeind en loop weg bij de rails.

Britt is hier niet.

Maar waar dan wel?

B_Rift:

NightVee, waar ben je?

u here?

this isn't funny

B_Rift:

je zei trust me

ik was daar

B_Rift:

rl is vol bugs

kans op aggro was te hoog

B_Rift:

ik was in paniek

nu ben ik stil

stil

en scared

B_Rift:

ik snap het niet

what happened??

B_Rift:

I'm not safe

I'm so not safe

B_Rift:

ik fast travel nu naar
nergens

B_Rift:

Vee

you there?